

IVN Gulp & Geul wipt even over staatkundige barrières (dond. 18 augustus 2005)

Het is donderdagavond, ruim voor 20.00 uur als ik op ons vertrekpunt arriveer. De eerste deelnemers (helemaal uit Brunssum) staan al te wachten. Spoedig arriveert dame Frida en zoals gebruikelijk, als laatste, Yke en zijn Carry. Diverse afmeldingen maar iedereen betreft het late tijdstip (20.00 uur) dus klokslag 8 zijn we onderweg.

Een tiental minuten later arriveren we op ons onderzoeksterrein en vanaf het uitstappen zijn onze deelnemers gevangen door de enorme zee van bloemen. Meteen vanaf onze parkeerplek staan we te genieten en te bewonderen. Links en rechts kijken is bijna onmogelijk want dan mis je minimaal de helft.

Na een tiental minuten van her- en verkenning gaat het uiteindelijk verder. Een pad baadt nog in zonlicht en de vele zomerbloeiërs profiteren van deze zeldzame zonnestrallen van de zomer van 2005. Al die regen van afgelopen weken bood ruime mogelijkheden om zich weelderig te kunnen ontwikkelen terwijl men eigenlijk op een voedselarme bodem groeit. Het is natuurlijk Frida die het tempo van de groep weer bepaalt. Zij kan immers niet lezend rondkijken en lopen of was het juist andersom. Haar tas blijkt een verzameling van diverse nuttige spullen o.a. loep, verrekijker en natuurlijk de onmisbare determinatiegidsen of boeken

Met enorm tempo (gemiddeld 10 meter per minuut) vervolgen wij het pad langs de spoorverbinding. Deze avond denderen weer diverse electrolocs met hun lange karavaan aan wagons over de ijzeren route, meestal op weg naar het Roergebied. België was het tweede land in Europa (na Engeland) met een spoorverbinding dus rijden de treinen links op de dubbelbaans route. In de verte lonkt een tunnel en diverse lichten maken het geheel nog indrukwekkender. We blijven echter netjes op het pad, parallel aan de rails.

Al lopend bewonderen we de rijkdom van het terrein. Beschrijven van de pracht van de bloemenzee en het fraaie landschap is eigenlijk onmogelijk of onbegonnen werk. Ook vanavond weer tal van superlatieven maar deze krijgen pas vorm en inhoud als men daadwerkelijk de plek ter plaatse kan

ondergaan. We beperken de opsomming van weelderig voorkomende plantjes tot : slangekruid, koningin- of leverkruid, wilde peen, akkerklokjes, boerenwormkruid, witte en gele honingklaver, ogentroost, weegbree, diverse klaversoorten, valeriaan, marjolein, vlas- en akkerleeuwenbek en de zwarte toorts. Het avondlicht geeft soms een hele andere kijk op de kleuren en zorgt ook digitaal voor speciale effecten.

Helaas vanavond geen hagedissen (te koel), geen reeën (te luidruchtig), nauwelijks wijngaardslakken (Frida met diverse culinaire tips) en geen rupsen van de koninginpage (te weinig onderzocht). Wel vonden we op enkele meters afstand een tweetal zgn. tijgerspinnen (ook wel wespenspin genoemd) welke door de toenemende duisternis moeilijk waren vast te leggen. Deze zuidelijke soort krijgt steeds meer kansen in noordelijke gebieden (opwarming)

en duikt steeds massaler op in Nederland. Het is met name het vrouwtje dat gemakkelijk herkenbaar is: geelzwarte strepen of banden over het achterlijf, het rafelige web en de grootte (2 cm.) zorgen voor een onmiskenbare herkenning. Uitgestrekt (met haar 8 poten) meet deze dame zelfs ongeveer 5 cm. Het mannetje van deze soort is meestal moeilijk te determineren. Vaak zitten deze mannetjes wel in de buurt maar ze zijn vrij klein, eenvoudig bruin gekleurd en dus moeilijk te herkennen. Mocht het tot de daad komen, dan is hun lot ook meestal binnen enkele minuten bezegeld. Meestal zijn het sprinkhanen die tot voedsel dienen maar wespen, bijen en hommels worden net zo goed verwerkt. Voor mensen schijnt er geen risico te zijn maar deze wijze van kennismaking laat ik grootmoedig aan anderen over.

We vervolgen de route maar het licht begint duidelijk parten te spelen. Vanaf de spoorbrug genieten we van fraaie beelden om ons heen. In de diepte van het Gulpdal herkennen we wilgen en essen maar hun toppen blijven ruimschoots onder dit viaduct. Forse delen van deze spoorbrug zijn ingrijpend aangepakt en voorzien van een nieuwe, stevige laag cement. De omheining ofwel het hekwerk lijkt eveneens vervangen te worden. Achter onze ruggen dendert weer een lange stoet voorbij.

De route terug naar onze wagens gaat vrij snel. De invallende duisternis zorgt dat we nauwelijks nog enig helder beeld kunnen krijgen. Terug kijkend genieten we van die grote oranjekleurige bol boven Hombourg. Onze Brunsummers en Frida liften mee naar Mechelen want Yke neemt de route via Slenaken en Euverem. Tot in Mechelen is het een uitwisseling van ervaringen en pas na 21.30 uur wordt het stil in mijn wagen. Een half uur later tussen de lakens dwarrelen een heleboel fraaie beelden van Teuven nog door mijn geest maar helaas was dit van zeer korte duur (of misschien ook wel gelukkig want het wekkertje rinkelt om 04.30 uur). Naast herinneringen, diverse digitale beelden en wat speurwerk op internet hebben we weer voldoende stof voor een impressie van het bezoek van de plantenwerkgroep van IVN Gulp & Geul te Teuven.

Een week later (dond. 25 augustus) zijn Ton, Frida, Henri en Wil bijeen om de ervaringen uit te wisselen. Yke, en dus ook Carly, waren helaas afgemeld. De forse regenbuien verhinderden dat we nog wat plantjes verzamelden maar dat bleek geen probleem voor deze avond. Diverse ervaringen werden uitgewisseld en de gidsen van het Gerendal gebruikten het beste fauna-latijn om hun orchideeën te beschrijven. Er was genoeg afwisseling met discussie en bovendien zorgde Giel zelfs voor enkele onderbrekingen. Gelukkig liet hij koffie en koekjes met rust. En dan die verhalen: vakantie in Frankrijk, het Gerendal, Lampertsbachthal, Teuven, het duiken in boeken, vergelijken, zoeken, discussies, lezen, enz. Het was weer een heerlijk, ouderwets en gezellig samenkomen van bevlogen gasten. Gelukkig wist het klokje de tijd die avond staande te houden maar we vermoeden dat een leeg batterijtje hiervoor mag worden aangesproken.

